



אמריקאים. יש להם סדר-עדיפויות שונה. מעט מאוד ישראלים מצליחים להתאקלם בחברה האמריקאית. היה לי ברירה כל מה שנהוץ לכרסרס. אבל גם פה יש לי כל מה שצריך.

את לא יכולה לתאר לעצמך מה שעובר עליי כעת. עשר שנים הלכתי בניו-יורק לאותו הסופרמרקט, יום-יום, ואף אחד לא הכיר אותי. פה במכולת יודעים איך קוראים לי אחרי חודשיים. עשר שנים גרתי באותו הבניין ולא היכרתי אף אחד מהשכנים. פה באתי יום אחד מאוחר הכיתה, איך שהכנסתי את המפתח למנעול — השכנה יצאה ואמרה לי: "מרים, איפה היית כל היום? ראגתי לך".

אלוהים אדירים! עשר שנים לאף אחד לא היה איכפת ממני, התייחסו אליי כמו אל חפץ. שבע שנים לא הייתי בארץ. התעקשתי שאם אבוא, זה יהיה כרטיס

שטוב לו פה. באמריקה הוא היה תקוע כל הזמן ליד הטלוויזיה. שם הילדים לא יוצאים לרחוב לשחק, ואת צריכה להסיע אותם ממקום למקום. הוא ממש התנוון. הוא ילד לא רזה, ומאו שאנחנו פה, מרוב פעילויות, הוא כבר חצי ממה שהיה ובטח עוד ירזה.

שם היה לו חבר אחד ג'וני, וכל הינם הם היו ליד הטלוויזיה. זה היה נורא. ואם הוא היה יוצא, כל הזמן ראגתי החיים האלה, בפחד מתמיד, זה רבר נורא. אף פעם לא העזתי לרבר עם מישהו ברחוב. פה אני מדברת עם כל אחד. עשר שנים לא דיברתי עם אנשים. כעת אני לא סותמת את הפה. יום אחד הלכתי במנהאטן, בא מולי כושי, תקע לי סכין לצוואר והוריד לי טבעת-יהלום מהיד והלך לדרך. את חושבת שהתרגשתי? לא, זה חלק מהחיים שם. לא הצלחתי ליצור קשר עם

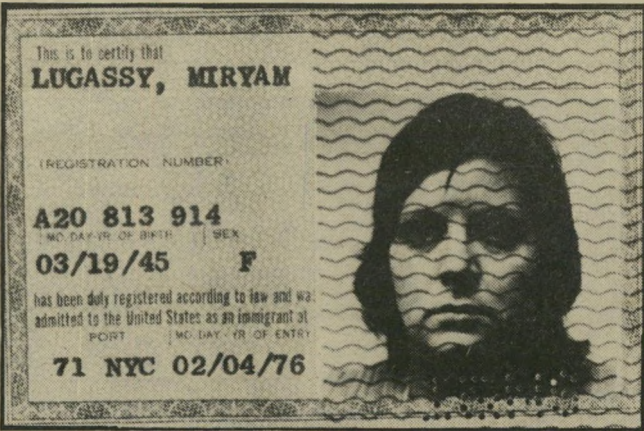
בארצות-הברית תפסה טרמפ על זה שהיא לא יודעת את השפה וירדה בלימודים בצורה קשה. היא לא הצליחה להתערות בחברה האמריקאית. לא הירשינו לה לצאת כמו שילדים אמריקאים יוצאים. פחדנו נורא מסמס, פחדנו נורא מסקס. שם ילדים בגיל 13 כבר מקיימים יחסי-מיני. זה החינוך שהם מקבלים. לא הירשינו לה להתערות במתרונות, והילדים קראו לה "צ'יקן" (אפרוח), שזה כינוי לפחדנות, או "סקוור הד" (מרובץ).

בגיל 15 היא נסעה לביקור אצל הוריי, יחד עם שני, ולא חזרה. היא הודיעה לנו שהיא לאמריקה לא חוזרת. השלמתי עם זה. ידעתי שטוב לה פה. בעלי כועס עליה עד עצם היום הזה. לדעתו, בגללה עזבתי אותו ואת אמריקה. אני חושבת שיש בזה משהו. שי התאקלם. הוא אמריקאי לכל דבר. אבל הוא התאקלם יפה מאוד גם בארץ, ואם תשאלו אותו, הוא יגיד לך

ישראלית טיפוסית מרים לוגאסי בקרן הרחובות ז'בו-טינסקי-בני-יהודה בתל-אביב. על אופניה. בארצות-הברית שכחה איך רוכבים, כאן היא לומדת מחדש.

סיררו לשי עזרה בעברית, ובחופשת הקיץ קיבל אולפנית בכפר-סבא. קיבלתי הלואה עומדת בסך 25,000 דולר לרכישת דירה, ומישרר-הקליטה משלם לי מחצית משכר-הדירה למשך שלוש שנים. מה עוד צריך הבן-אדם לבקש? עם כל כעיה קטנה אני פונה אליהם. יש לי מטפלת כשם עליה כהן, אשה מקסימה שעושה את הכל כרי להקל עליי את ההתאקלמות. חוץ מזה, עד שהתחלתי לעבוד קיבלתי דמי-אבטלה בסך 23,000 שקל לחודש. התאקלמתי יוצא מהכלל. טוב לי, יש לי דירה הרבה יותר יפה מזו שהייתה

בכיוון אחר. בעלי בכלל לא רוצה לבוא. טובה גדולה כשכא לחתונה של הבת. רק על זה היו לנו מריטות עצבים. בסך-הכל לא התאמנו, אבל הקש ששבר את גב הגמל היה שאני רצינית לחזור הביתה והוא לא. חמש שנים אימתי שאם לא נחזור ארצה אעזוב אותו. בשנה שעברה, חודש לפני הלידה של נכרי, הגעתי ארצה. ברגע שהנכר נולד, ידעתי: אני סוגרת שם ענין וחוזרת חזרה. 12 באוגוסט בשנה שעברה חזרתי לאמריקה, ב-16 באוגוסט הוצאתי את בעלי מהבית, ב-11 בנובמבר קיבלתי גט. את הגט הדתי קיבלנו בקליקלות.



GREEN CARD זהו הכרטיס הירוק ה"נכסף" שעליו חולמים ה"יורדים בניו-יורק. הכרטיס הירוק מאפשר ליורדים לעבוד בצורה חוקית.

לי בניו-יורק, שכנים לא רגילים וכל החברים הישנים שלי, פלוס חדשים שהיכרתי — חברים לא מהעולם הזה. מבחינת גברים אני לא יכולה להתלונן. לפני חודש וחצי היכרתי גבר גרוש עם שני ילדים, איש-מישטרה. ונורא טוב לי איתו. אני יודעת שבתור גרושה באמריקה היה לוקח לי הרבה יותר זמן למצוא גבר כלכבי. דרך חווה לוי היגעתי לסמי ולצר, ואני עובדת כעת במקום-עבודה שהוא אחד המרכזים החברתיים של תל-אביב. וכך אני מרגישה ממש בעניינים. טוב לי, ואני רוצה להגיד לכל אלה שעדיין מהססים: תחזרו הביתה. בבית לכולם איכפת מכם, לא כמו באמריקה, שם אף אחד לא מתעניין.

נכון שיש פה בעיות כלכליות, אבל הכסף זה לא העיקר בחיים. העיקר שלא צריך לדאוג, כי אתה אף פעם לא לבר. חוץ מזה, לא ראיתי אף אחד מתלגלג פה ברחובות כמו בניו-יורק.

תמורת 500 דולר, בלי שום בעיות. אבל זה לא הספיק. הייתי צריכה לקבל גט אזרחי. עורר-הדין שלי שיקר, אמר שבעלי לא מסכים לקיים איתי יחסי-אישיות ותמורת 16 דולר קיבלתי גט אזרחי. ב-19 בפברואר — השנה הגעתי ארצה. עד אז היספקתי למכור את העסק, את כל תכולת הבית, לקנות הכל חרש, לארוז ולשלוח.

תחזרו הביתה!

הגעתי לבאן בודארס חרש, עם שני ועם הכלבה שלנו, שיינה. שגם היא עולה חרשה.

קיבלתי עזרה ממישרר-הקליטה — קודם כל הלואה של 1,075 דולר למיטען. חוץ מזה, הבאתי את כל המיכשור החשמלי בלי מיסים, חוץ מווידאו וטלוויזיה נוספת, שהייתה לי.

שלושתם שהו יותר מעשר שנים בארצות-הברית. שלושתם עשו שם קאריירה, חזרו לישראל והתחילו את הכל מהתחלה. מרים עובדת כמניקוריסטית.

שלושה שחזרו מרים לוגאסי עם הבוס שלה. מעונב ה"יער סמי זלצר, וחברתה לעבודה, בתיה ישראל.